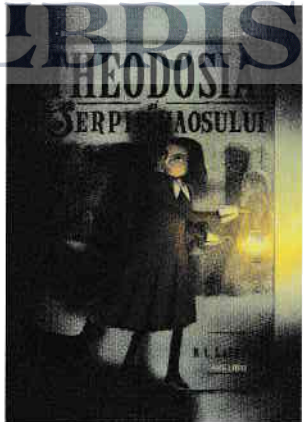

Nu rata celelalte aventuri ale Theodosiei!

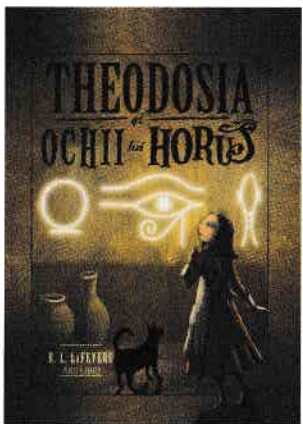
LEADIS

We know
books

Recenzie pentru *Theodosia și Serpii haosului* (volumul 1):
„O narațiune ce se citește pe nerăsuflăte și o eroină dârză și curajoasă.”

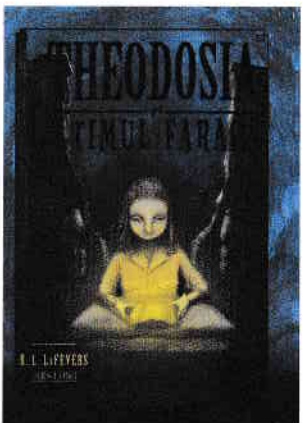
- *School Library Journal*

Recenzie pentru *Theodosia și Ochii lui Horus* (volumul 3):

„Această carte este recomandată oricărui pasionat de istoria egipteană, o carte plină de mister și acțiune. Sfârșitul promite un început încântător pentru următorul volum, lăsând cititorii curioși și dornici de a citi următoarea carte.”

- *School Library Journal*

Recenzie pentru *Theodosia și Ultimul Faraon* (volumul 4):

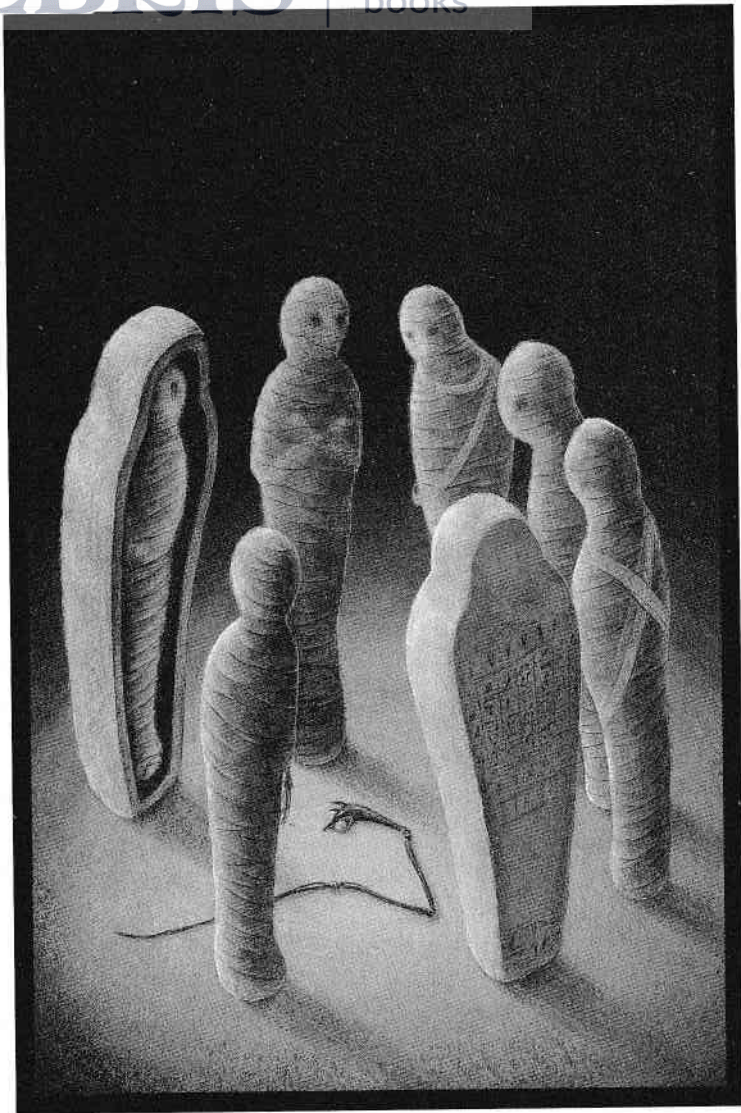
„Sincer, nici nu mă interesează ce mai pune la cale Theodosia, vreau doar să o văd în acțiune.”

- *Book Aunt Blog*

THEODOSIA și ȘCEPTRUL sui OSIRIS

LIBRIS

We know
books

THEODOSIA — și — SCEPTRUL OSIRIS *sui*

R. L. La Fevers

ilustrații de Yoko Tanaka

traducere din limba engleză Irina Dubský

Ars Libri

CAPITOLUL UNU

O RECEPTIE STRĂLUCITOARE

Senzația de mâncărime provocată de dantela din care era făcută rochița mea de gală era groaznică. Chiar nu pricep cum au reușit oamenii să creeze lucruri complicate, precum automobile sau mașini zburătoare, și să nu poată inventa o dantelă care să nu dea o asemenea senzație de mâncărime. Deși pe mama nu părea s-o deranjeze câtuși de puțin, va trebui să le urmăresc cu mare atenție pe celelalte doamne de la recepția din seara aceasta să văd dacă nu manifestă și ele simptome similare.

– Ești surprinzător de tăcută, Theodosia, zise tata, întrerupându-mi șirul gândurilor.

„Surprinzător”? Oare ce-o fi vrut să spună cu asta?

– M-aș fi așteptat să turui fără oprire despre recepția organizată de Lordul Chudleigh.

Seara aceasta marca intrarea mea oficială în viața profesională. Și aveam de gând să o savurez din plin. Eram prima fetiță în vârstă de unsprezece ani care era primită în cercul lor. Oare dacă mi se va cere să țin un discurs? Nu ar fi ceva extraordinar? M-aș găsi acolo, în centrul atenției, cu privirile tuturor nobililor, ale lorzilor și ale tuturor notabilităților fixate asupra mea... iar eu ar trebui să... spun ceva. Poate că, la urma urmelor, nu era o idee chiar așa de bună să mi se ceară să țin un discurs.

Mama își puse mâna înmănușată pe brațul tatei.

– Are emoții, Alistair, tu ce crezi? Singura fetiță printre atâtea oficialități și personaje impozante? Eu, la vârsta ei, n-aș mai fi fost în stare să scot un singur cuvânt.

Ei bine, observația mamei nu m-a făcut deloc să mă simt mai bine. Poate că ar fi fost cazul să fiu și mai emoționată decât eram. Trăsura ocoli o clădire, iar eu am simțit că-mi cade stomacul în călcâie.

Ajunseserăm la reședința Lordului Chudleigh din cartierul Mayfair, o vilă maiestuoasă, din cărămidă roșie, cu geamuri și colonade albe. La intrare ne întâmpină un majordom care se înclină și-l salută pe tata, adresându-i-se pe nume. Apoi ni s-a făcut semn să intrăm. Înăuntrul, ne-am alăturat unei mulțimi năucitoare. Toți invitații erau în ținută de gală – rochii somptuoase și smochinguri. Dușumelele erau de marmură și coloane grecești împodobeau culoarul. De fapt, locul emana un aer de muzeu: urne grecești, un bust al lui Iulius Cezar și chiar o armură

medievală completă. Deodată, am început să apreciez toată dantela aceea care-mi dădea mâncărimi – dacă n-aș fi purtat-o, m-aș fi simțit ca și cum aș fi fost dezbrăcată.

Mi-am strecurat mâna în mâna mamei.

– Casa Lordului Chudleigh e și mai impresionantă decât a bunicii Throckmorton, am șoptit eu.

– Ai grijă să nu te audă ea spunând așa ceva, răspunse tata.

– Cum să mă audă? am râs eu sigură pe mine. E la distanță de câțiva kilometri de aici, în propria ei locuință impresionantă.

Expresia de pe chipul tatei mă făcu să-mi pierd cumpătul.

– Sau... nu? am întrebat eu, ezitând.

– Mă tem că nu, răspunse el pe un ton sacadat, semn clar că nici lui nu-i făcea lucrul acesta o prea mare plăcere. Ea se învârtește în aceleași cercuri sociale precum Lordul Chudleigh.

Asemenea vești erau clar menite să-ți strice toată seara. Cine n-o cunoaște pe bunica Throckmorton, s-ar putea să spună că exagerez.

Mi-am rotit privirile peste mulțimea de oameni, făcând încercări disperate s-o zăresc printre ei pe bunica Throckmorton. Dacă eram eu prima care o vedea, mi-era mult mai ușor s-o evit.

Deși, serios acum, chiar n-am de ce să-mi fac griji, mi-am spus eu în timp ce înaintam în enorma sală de bal. Mă comportam cât se poate de frumos și n-aveam de gând să atrag în niciun fel atenția asupra mea, mai ales atenția unor persoane mai puțin prietenoase. Nici măcar bunica

LBPS | We know books

n-ar fi avut ce să-mi reproșeze în seara aceasta, dacă nu luăm în calcul faptul că ea este de părere că, în general, copiii, iar eu, în particular, trebuie să fie văzuți cât mai puțin și auziți și mai puțin. Simpla mea prezență acolo ar putea fi pentru ea un afront cumplit la adresa decenței.

În fundal se auzea muzică, dar oamenii nu dansau, toată lumea stătea de vorbă și bea șampanie. Ne-am croit drum printre oaspeți, până când, un bărbat înalt, care-mi părea vag cunoscut, ne făcu un semn cu mâna. Tata își schimbă imediat direcția și ne împinse ușor și pe mine, și pe mama, făcându-ne să ne îndreptăm în direcția lui.

Când am ajuns lângă el, domnul acela se aplecă și-l bătu pe tata pe spate.

– Era și timpul să-ți faci apariția, Throckmorton. Măcar ai avut inspirația de a o aduce și pe frumoasa ta soție.

Mama întinse mâna, iar el, în loc să i-o strângă, îi duse mâna la buze și i-o sărută! *Ar fi cazul să nu repete gestul acesta cu mine*, a fost singurul gând care mă străfulgeră atunci. Din fericire, n-a făcut așa ceva. De fapt, m-a ignorat complet până ce tata și-a dres glasul și a zis, punându-și mâna pe umărul meu:

– Ea este Theodosia, fiica mea, Lord Chudleigh, despre care v-am vorbit.

– A, da! Lordul Chudleigh se aplecă și mă cercetă atent cu privirea. Micuța noastră arheologă, nu? Mergi pe urmele mamei tale, micuțo, nu-i așa? Bravo! Întinse mâna și mă mângâie pe creștetul capului, așa cum mângâi un animăluț de companie. Îmi pare rău, dar nu se face să mângâi oamenii pe creștet, de parcă ar fi niște căței!

Tata își apăsă mâna pe umărul meu, în semn de aver-

timent tăcut.

– Așadar, ce-i cu artefactul acela pe care l-ați descoperit și despre care tot aud vorbindu-se?

Pe chipul lui Chudleigh se așternu o expresie autosatistfăcută.

– După ce ai venit acasă așa de grabnic, a trebuit să fac eu un drum până la Teba ca să asigur securitatea sitului.

Tata făcu o mișcare ușoară, ca și cum s-ar fi ferit de ceva.

– Da, mi-ați mai spus deja. Apoi, în surdină, adăugă: De trei ori. Apoi, tare: Regret nespus că a trebuit să faceți efortul acesta... Dacă fiul meu nu ar fi fost atât de bolnav...

– E, mi-a prins bine să ies pe teren și să văd și eu cu ce te ocupi tu. Chudleigh îi dădu tatei un ghiont cu cotul. Astfel, am avut și eu ocazia să descopăr ceva acolo. Era la vedere. Chiar nu înțeleg de ce tu și soția ta n-ați trimis obiectul acesta cu primul transport. De fapt, am ceva special pentru toți invitații din seara aceasta. Își umflă pieptul și se legănă pe călcâie. În cinstea celei mai recente descoperiri pe care am făcut-o, în seara această vom asista la dezvelirea unei mumii!

Dezvelirea unei mumii! Simpla idee făcu să mi se întoarcă stomacul pe dos. El chiar nu pricepea că mumificarea era un rit funebru sacru practicat de egiptenii antici? Că dezvelirea unei mumii era o profanare la fel de gravă ca dezbrăcarea corpului neînsuflețit al bunicului lui?

– Domnule, am început eu. Dar am simțit mâna tatei apăsându-mi și mai puternic umărul din nou. Cu siguranță că toate apăsările astea aveau să-mi învinețească umărul.

– Fascinant, domnule, fu tot ce răspunse tata. Așteptăm cu maxim interes momentul.

– Perfect, așa mă gândeam și eu. Chudleigh înclină din cap. Tata se scuză, ne apucă pe mine și pe mama de cot și ne conduse în altă parte a sălii.

Mama murmură:

– Credeam că practica dezvelirii mumiiilor a încetat odată cu Regina Victoria!

M-am întors furtunos spre tata când eram prea departe ca să ne mai audă cineva:

– De ce n-ai zis nimic? E vorba de o profanare, nu?

– Da, Theodosia, cred că este o profanare, dar chiar nu pot fi răspunzător pentru fiecare mumie care părăsește Egiptul. Mai mult, omul acesta face parte din comitetul director al muzeului, așa că nu pot risca să mă pun rău cu el. Dacă-i spun că dezvelirea mumiei descoperite de el este un sacrilegiu, îmi atrag cu siguranță ostilitatea lui.

M-am întors spre mama.

– Nu, nu te uita la mine. Și așa nu sunt prea bine privită în lumea aceasta pentru că sunt femeie. Nu-mi pot permite nicio urmă de sentimentalism sau slăbiciune.

Măcar am încercat.

– Oare unde o fi descoperit Chudleigh mumia? am întrebat eu. N-am văzut nicio mumie nici în mormânt și nici în încăperea de lângă el. Tu ai văzut ceva, tată?

– Nu. Dar nu uita că aveam alte priorități în momentul acela – și anume, să te scot pe tine de acolo în siguranță. Acum, haideți să încheiem subiectul acesta nenorocit. *Tot înainte!*

Mama își trase cotul din coasta tatei.

– Nu uita, seara aceasta trebuie să fie ceva special, îi reaminti ea.

Adevărul este că sperasem să mă bucur de o seară plăcută în compania părinților mei. Sperasem și că părinții aveau să mă privească puțin altfel dacă mă îmbrăcam elegant și luam parte la unul din evenimentele lor sociale.

Sau, măcar, să mă vadă, în loc să se uite toată seara, peste capul meu, la alți adulți.

Prefăcându-mă că nu am auzit ce spusese, m-am înălțat pe vârful picioarelor, încercând să văd mumia. Pur și simplu nu-mi venea să cred că nu observasem o mumie care stătea la vedere, chiar dacă eram fugărită de Șerpii Haosului.

N-aveam nicio șansă. Erau prea mulți oameni mai înalți decât mine. Când mi-am întors privirea, am dat cu ochii de un bătrâior care mă scruta prin monoclu, de parcă aș fi fost o insectă prinsă într-un insectar. O femeie foarte durdulie, înveșmântată într-o rochie cu volane de culoarea muștarului, își ridică lornionul pe nas și scoase un țâțâit batjocoritor. Acum, serios! S-ar fi zis că nu mai văzuseră o fetiță de unsprezece ani până atunci.

– Cred că ar fi cazul să mergem s-o salutăm pe mama. Tata făcu această propunere cu același entuziasm de care ar fi dat dovadă dacă ar fi trebuit să se arunce de pe Podul Londrei în apele murdare și înghețate ale Tamisei.

Exact așa mă simțeam și eu la gândul că trebuia să dau ochii cu bunica Throckmorton. Din fericire, se produse o rearanjare a mulțimii chiar în clipa aceea, moment în care am avut șansa de a zări o figură cunoscută.

– Tată, uite! E Lordul Snowthorpe! Și, cu toate că el nu se număra printre favoriții mei, se întâmpla să se afle lângă cineva care-mi plăcea foarte mult – Lordul Wigmore. Era doar o singură problemă și anume, că trebuia să mă prefac că nu știam nimic despre existența acestuia din urmă, având în vedere că el era Șeful Frăției Păzitorilor Aleși, o organizație secretă a căror misiune supremă era aceea de a veghea asupra tuturor artefactelor și a obiectelor sacre din țară. Având în vedere că Imperiul Britanic reușise să adune între granițele sale un număr semnificativ de relicve și obiecte încărcate de farmece, nu era deloc o treabă ușoară. Frăția era cea care ne păzea țara de efectele devastatoare pe care le-ar fi putut avea torențele acelea de magie străveche, dacă ar fi fost liberă să se manifeste. Vreau să spun, Frăția și cu mine. Le-am făcut cu mâna celor doi bărbați.

– Nu, Theo, șuierea tata. Nu vreau să vorbesc cu...

– Throckmorton! strigă Lordul Snowthorpe.

– Of, fir-ar să fie! Uite ce ai făcut!

Oare tata chiar nu înțelegea că Snowthorpe era de sute de ori preferabil bunicii? Mai mult, speram ca măcar unul din acești domni să fie la fel de șocați de ideea dezvelirii unei mumii pe cât eram și noi. Și, având în vedere că nu aveau niciun fel de obligație față de Lordul Chudleigh, poate că ar fi putut lua atitudine.

Când am ajuns la Snowthorpe, Lordul Wigmore mi-a făcut cu ochiul, apoi a schițat un gest imperceptibil din cap, prin care îmi dădea de înțeles că nu trebuia să dezvălui faptul că ne cunoșteam. I-am răspuns, făcându-i și eu cu ochiul.

S-au salutat cu efuziune, mimând bucuria revederii, apoi Snowthorpe a trecut la motivul real pentru care vruse să stea de vorbă cu noi – acela de a-și satisface curiozitatea.

– Ați reușit să vă recuperați Inima Egiptului, într-un final? întrebă el.

Tata adoptă o atitudine înțepată, iar mama își dădu capul pe spate:

– Mă tem că nu, răspuse ea. Hoțul a reușit să scape.

Acesta era un subiect pe care chiar voiam să-l evit ceva vreme. Să zicem, cam toată viața. Părinții mei n-aveau nici cea mai vagă idee că eu eram cea care depusese Inima Egiptului în locul care i se cuvenea, în Valea Regilor. Era singura metodă de a anihila teribilul său potențial malefic. Desigur, beneficiasem și de ceva ajutor din partea Lordului Wigmore și a Frăției Păzitorilor Aleși. Dar părinții mei nu erau la curent nici cu lucrul acesta.

– Atunci de ce ați încercat să mă amăgiți cu porcăriile alea cum că ar fi fost curățată și mai nu știu ce? întrebă Snowthorpe.

– Noi...

Tata se întoarse spre mama cu o privire disperată pe chip. Ea îi întoarse privirea, în timp ce încerca să găsească un răspuns.

Aveau un aer cât se poate de vinovat, așa că am intervenit eu.

– Autoritățile ne-au cerut să păstrăm tăcerea până ce terminau de făcut investigațiile necesare. Nu voiau ca făptașii să prindă cumva de veste despre cât de multe se știau sau despre identitatea persoanei suspecte.

Patru perechi de ochi mirați se ațintiră asupra mea.

– Nu așa au zis, tată? am sugerat eu.

– Da, răspunse el, revenindu-și. Exact asta au spus.

Lui Wigmere îi tresări ușor mustața.

– Fă-mi cunoștință cu această domnișoară încântătoare, Throckmorton.

De parcă noi mai aveam nevoie să ne facă cineva cunoștință! Nu ne lega nimic altceva decât o colaborare strânsă în scopul prevenirii uneia dintre cele mai severe crize care se apropiaseră vreodată de pământul Angliei.

– Vă rog să mă ierțați, Lord Wigmere. Ea este fiica mea, Theodosia Throckmorton. Theodosia, domnul este Lordul Wigmere, șeful Societății Anticarilor.

Am făcut o reverență perfect executată.

– Sunt încântată de cunoștință, domnule.

– Asemenea.

Înainte ca Snowthorpe să apuce să deschidă gura din nou pe tema Inimii Egiptului, m-am hotărât să-mi exprim îngrijorarea care mă frământa.

– Ați auzit ce planuri are Lordul Chudleigh pentru seara aceasta?

Am simțit privirea fioroasă a tatei, dar am făcut tot posibilul să nu-l iau în seamă, ceea ce nu era foarte ușor, având în vedere că fulgerele din privirea lui erau cât pe ce să-mi sfredească o gaură în cap.

Snowthorpe se însenină.

– Te referi la dezvelirea mumiei?

– Exact. Nu vi se pare că este nepotrivit să comiți o asemenea impietate, pentru a distra publicul?

Snowthorpe făcu un gest cu mâna, ca și cum ar fi vrut

să alunge o asemenea idee.

– Nicidecum. Face bine încasărilor. Oamenii sunt înnebuniți după mumii și, ori de câte ori crește interesul, cresc și vânzările la casele de bilete ale muzeelor.

– Dar nu este un gest profanator?

Expresia amabilă dispăru de pe chipul lui Snowthorpe. Se uită la mine, de parcă m-ar fi văzut pentru prima oară în viața lui.

– Am mai auzit comentarii similare de la Wigmere, aici de față. Dacă ar fi după el, ar trebui să trimitem înapoi în Egipt toate artefactele descoperite.

Măcar cele blestemate ar trebui trimise înapoi. I-am aruncat lui Wigmere o privire rugătoare, dar el clătină din cap în semn că-mi împărtășește necazul.

– Am încercat deja, dar fără succes. Chudleigh e hotărât să-și facă numărul.

Am simțit că mă îneacă un val de dezamăgire. M-am uitat înapoi peste umăr. Mulțimea se mai rarefiase. Am prins cu coada ochiului o masă în jurul căreia stăteau adunați mai mulți invitați, dar tot n-am reușit să văd mumia.

Serios, această recepție nu era deloc distractivă. Sau, cel puțin, din punctul meu de vedere. Am surprins încă un boșorog holbându-se la mine și mi-am dat seama că acest examen minuțios la care eram supusă îmi dăduse o sete groaznică. Deodată, am simțit nevoia imperioasă să beau o limonadă sau o bere rece de ghimbir. În timp ce mă uitam după majordomul care servea băuturile, m-am trezit din nou analizată printr-un lornion, de data aceasta de o doamnă în vârstă. Am strâmbat din nas. Oare

oamenii ăștia nu-și dădeau seama cât de grosolan era un asemenea gest?

Femeia lăasă să-i cadă ochelarii, iar pe mine m-a cuprins disperarea când m-am trezit uitându-mă fix la nimeni altcineva decât la bunica Throckmorton, care avea o expresie absolut șocată! M-am răsucit cât am putut de repede, făcându-mă că n-am văzut-o.

Câteva secunde mai târziu, un majordom înțepenit își făcu apariția lângă tata.

– Doamna m-a trimis să vă transmit să vă prezentați imediat la Domnia Sa.

– Ce? se miră tata. Apoi îi căzu privirea pe mama lui. Da, desigur!

Își luă la revedere de la Wigmore și de la Snowthorpe și pornirăm cu toții spre locul unde bunica purta o conversație cu un bărbat scund și îndesat ca un butoi.

Când am ajuns lângă ea, îi întinse obrazul tatei ca s-o sărute, iar el se execută (fără tragere de inimă, desigur!). Apoi se întoarse spre mama și înclină ușor din cap.

– Henrietta!

Mama o salută și ea, tot printr-o înclinare a capului.

– Doamnă!

Pe mine bunica mă ignoră complet. Tot nu vorbea cu mine. Nu putea să mă ierte pentru că evadasem când fusesem lăsată în grija ei. Cu toate acestea, am ținut să-i demonstrez că eu pot fi politicoasă, spre deosebire de ea, și m-am străduit să fac o reverență perfectă.

– Bună seara, bunico! Ce faci? Mă bucur să te revăd.

Bunica pufni dezaprobator, apoi îl întrebă pe tata:

– Ea ce caută aici?

– Haide, mamă! Chiar a făcut o descoperire de mare valoare, gășind anexa aceea secundară a mormântului lui Amenemhab. Lordul Chudleigh a sugerat s-o aducem și pe ea la recepție, pentru a sărbători prima ei descoperire care își va ocupa locul în muzeu.

– Locul unui copil nu e aici! Și are deja un program mult prea dezordonat. Dacă nu te descurci cu educația ei, atunci, poate ar fi cazul să mă implic eu. Bunica mă studie îndelung înainte de a vorbi din nou.

– Ați reușit să-i găsiți o altă guvernantă?

Mama și tata schimbară între ei niște priviri vinovate. Era evident că uitaseră complet.

– Nu încă. Dar ne ocupăm în continuare de această problemă.

Mamei îi scăpă privirea disprețuitoare pe care i-o aruncase bunica, dar mie n-a putut să-mi scape așa ceva. M-am uitat fioros la băbăciune printre genele mijite.

Dar nu mi-am atins scopul, pentru că era prea ocupată să mă ignore. Se întoarse spre bărbatul care stătea lângă ea, iar eu am rămas să rumeg ideea că bunica ar putea supraveghea educația mea. Eram sfâșiată între oroarea pe care mi-o provoca acest gând și furia față de felul în care se purta cu mama.

– Alistair, vreau să-ți fac cunoștință cu domnul amiral Sopcoate.

Amiralul Sopcoate avea o figură jovială. Îmi aruncă o privire rapidă și zâmbi. Mi-a plăcut imediat de el.

Amiralul Sopcoate îi strânse mâna tatei.

– Cu ce te mai ocupi, Throckmorton?

Tata era gata să răspundă, dar bunica îi luă vorba din